

BİR ÇOCUĞUN EVRENİ

Tolga ALVER

Özgün Resim: Mithat Erođlu

Bir çocuk vardı. Ayakkabısını ters giyer, burnunu elleriyle silerdi. Yüređi ütülüydü yavrunun libasından kime neydi? Kimsenin bahçesine dalmaz, hiç kimsenin umuduna işemezdi. Bir yalancı sokağın eşliğinde anlatılan masallara inanırdı. Çizgi film den kareler arardı güneşin her doğuşunda. Gökkuşaağı çıktığında zengin olmayı değil yalnız olmayı severdi...

Bir çocuk vardı. Peynir ekmeğe sarılmış bir yaşamın eşliğinde küçücük bir sokakta kocaman düşlerin pususunu kurardı. Duvarların ardında annesinin feryadını dinlerdi. Onca dayak yemesine rağmen kendisine her vakit gülen garip annesini çok severdi. Koparttığı papatyalardan annesinin gözyaşına merhem sürerdi.

Bir çocuk vardı. Puslu ve yalnız. Çünkü her solukta hayallerinden dayak verdi. Çamurlu bir yolda ıslanan çoraplarından daha ıslaktı gözleri. Kaç fotoğraf karesine sığacak bir dram yaşadığını hiç bilmezdi. Ödevlerini okuldan geldiği an bitirir ve bittiğine küfrederdi.

Bir çocuk vardı. Öyle korkak yetişmişti ki bütün mahalle kavgalarında dayak verdi. Mahalle maçlarında bir köşede beklerdi. Uzun eşeklerin değişmeyen minderiydi. Hiçbir zaman hiçbir insan tarafından fark edilmezdi. En sevdiği şey kalabalığın arasında hiç gözükmemektir. Çünkü gözükteğünde gökyüzünden kovulan yıldızlara benzerdi. Bir dilek tutulan ama hiç o dileği oldurmayan...

Bir çocuk vardı. Kardeşleri arasında en uysalı kendisiydi. Hiçbir şey istemez, hiçbir düzeni bozmazdı. Ama mütemadiyen hakkı yendi. Bir ona bin başkasına dağıtıldı gülüşleri. Kendine ait bir bisikleti hiç olmadı. Annesi geceleri uyurken onun için gözyaşı dökerdi.

Bir adam vardı. Bir kadını kadınlığından eden bir adam. Emek bilmez, sevgi bilmez, aman bilmez bir adam. Sebepsizce siyahlara inanırdı. Kendi keyfi uğruna kimseleri düşünmezdi. Gece gündüz çocuğun önünde annesini döverdi. Küfreder, mahveder ve terk ederdi. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi döner yine mahvederdi.

Bir kadın vardı. Hayatını adadığı adam yüzünden hayatından vazgeçen bir kadın. Bakmaya kıyamadığı evladının önünde gözleri görmeyecek kadar ışkenceye maruz kalan bir kadın. Evladını hangi pamuklara saracağını düşünürken kendisi çıtırçıplak kalan zavallı bir kadın. Susardı, kan kusardı ama evladı için tutardı karanlığın elinden. Düşükçe bacaklarına sarılırdı.

Bir çocuk, bir adamı bir kadın uğruna ziyan etti. Hiç istemezdi. Böyle olmasını kim isterdi? Çocuk daha ayakkabısını bile düz giyemezdi. Ama dümdüz etti karanlığını gözünü karartıp. Annesi artık ağlamayacaktı. Kendisi artık hiç ağlamayacaktı. Annesi onsuz kalacaktı. Olsun. Annesi artık hiç ağlamayacaktı. Çöle düşen bir damlanın kıymeti gibiydi intikamı. Hiç istemezdi. Ama çocuk puslu ve yalnızdı. Annesi hiç ağlamayacaktı...